

de vroegere teekenonderwijzer van Neuhuys, Gijs Craeyvanger, en beschouwde met groote aandacht een daar tentoongesteld vrouwenportret. 't Was van Neuhuys' hand en toevalligerwijs had deze, langzamerhand minder voorzichtig geworden, in de omgeving van het vrouwenbeeld meer dan gewoonlijk aan zijne fantasie den vrijen teugel gevierd. En juist die omgeving verried hem. Craeyvanger kende zijn voorkeur voor berkenboompjes en deze, op dit portret geheel naar zijne wijze geschilderd, ontdekkende, stapte hij den winkel in en vroeg den handelaar: „is dat portret ook van dien Franschen schilder?”

Studie.

En toen het antwoord luidde: „zeker, nog altijd van denzelfden!” viel hij uit: „Nu, dan heet die Franschman Albert Neuhuys, hoor!”

Het geheim was geen geheim meer, en ofschoon de bestellingen niet vermeerderden, nu bekend werd dat een jong stadgenoot de zoo bewonderde schilder was, zoo kan men toch nog heden ten dage in menige woning te Utrecht portretten zien hangen toen ter tijd vervaardigd door den thans zoo vermaarden schilder.

Eenigen tijd daarna vestigde zich in Utrecht eene aanzienlijke Indische familie, die Neuhuys opdroeg het schilderen der portretten van de vrouw